

שמעון שרון ז"ל

בן צביה ודוד הירשהורן ז"ל

נולד: כ"ו ניסן ה'תרע"ה - 10.4.1915
 עלה: כ"ה תמוז ה'תרצ"ו - 15.7.1936
 נפטר: י"ט אדר ב' ה'תשנ"ה - 21.3.1995

לפני כ- 80 שנה, בעיצומה של מלחמת העולם ה-1 נולד חברנו שמעון ז"ל, במקום גרובין בלאטביה. הוא למד וגדל בעיר הנמל ליבאו אשר לחוף הים הבאלטי. בדיוק לפני 10 שנים עליתי בעקבותיו למרומי מגדל המים. שם בילה את השעות הכי-חשובות. שם צייר ויצר את תמונותיו בסערת ליבו. מיד כשנכנסתי הודיע לי והזהיר אותי "אני אדם סגור מאוד... לא אוהב להתראיין, לא אוהב לדבר, יש לי פחד קהל, אך... מוכרח להודות למזכיר (שאול ש.) שאיפשר לי את החדר". למי שהבין לליבו ולצורך העז שלו לבטא עצמו (ללא מלים) ונתן לו חדר, רק בשביל עצמו, כדי שיוכל לצייר באין מפריע.

לי היה חשוב שגם הדור הצעיר יקרא בעלון הקיבוץ וידע מי הוא שמעון.

וכך לאט-לאט ומעט-מעט, סיפר לי על ילדותו בבית אביו שהיה סנדלר מצויין. כאשר היה עומס גדול של ההזמנות לנעליים ומגפיים חדשות, היה מבקש מבניו שיעזרו לו קצת בעבודתו. אך שמעון שלמד בבי"ס עברי ובבי"ס מקצועי "אורט" והצטרף לתנועת הנוער הציונית-החלוצית "נצח"-השומר הצעיר, וחשב על עליה לארץ, לא מצא עניין במקצוע שנראה לו גלותי כל-כך - הסנדלרות, והודיע: "בשום פנים ואופן, לא!!!", אבל בהמשך השנים והדרך, נאלץ להגיד...כן

מתוך 6 אחים ואחיות במשפחתו, עלו 4 לארץ. שמעון עבר "הכשרה" כהכנה לחיי שיתוף קיבוציים, ובקיץ תרצ"ו עלה ארצה יחד עם חברי הגרעין שלו, "הגרעין הלאטבי" והתיישב "בחצר כנרת". שם ע"י הכנרת הכיר את גיטה - רעייתו לעתיד ואם ילדיו. יחד עם חבריו עבד בבנין ובסיקול האבנים הגדולות, בהכינם את השטח של קבוצת "בתלם" שתקרא אח"כ קיבוץ עין-גב.

גופו הצנום של שמעון לא עמד בעבודה הקשה אליה לא היה מורגל, החום המתיש יתושי הקדחת וחייזקי המחלות כמו טיפוס, ופפטיצה ביחד עם הרעב וחוסר תזונה מתאימה הכריעו אותו. כאשר חיפשו מישהו שיעזור לסנדלר לתקן את נעליהם הבלות של החלוצים - נעתר שמעון לבקשתם, ונכנס לעבוד במקצוע שממנו כל-כך רצה להתחמק - "הסנדלרות". ובימי המאורעות תרצ"ו-תרצ"ח שימש גם כנוטר.

אהב לרקוד, לשיר ולצייר והיה אהוב ומקובל על חבריו בעין-גב. שימעל'ה הם קראו לו. למרות זאת החליט ועזב והגיע אלינו לאשדות יעקב עם גיטה-רעייתו ויואב בנם הפעוט יבל"א.

גם כאן עבד בסנדלריה ואף ריכז וניהל אותה במשך 40 שנה.

באשדות נולדו הבנים יבל"א: צביקה שנקרא ע"ש סבתו צביה שנספתה בשואה. אברהמיק - ע"ש דודו שנפל בקרב על צמח במלחמת השחרור, ובת-הזקונים אסתר (ע"ש אחת הדודות).

שמעון חונן בקול יפה וערב לאוזן, אותו הוריש לילדיו, השתתף במקהלה במשך שנים. הציור - בו הצטיין עוד בימי ביה"ס, נדחק במשך שנים ארוכות לפינה. הרי היו אז דברים חשובים יותר לעשות.

בשנים האחרונות כשרובנו נועלים "אדידס-ריבוק-נייקאייאר" ואין צורך ליצור או לתקן כמו פעם, התפנה שמעון לתחביבו הגדול - הציור. למרות שהציג את תמונותיו בחדר-האוכל שלנו, במוזיאון "בית אורי ורמי", בטבריה, כנרת ומנחמיה...

למרות שקיבל בתשמ"ח את פרס המועצה האיזורית לעידוד יוצרים בתחום האמנות... כאב לו מאוד שלא זכה להכרה מצד "אגוד הציירים והפסלים בישראל. אך אפילו מצב בריאותו הקשה בשנתיים האחרונות לא גרם לו להפסיק לצייר, כמו שאמר לי: "אני מוכרח לצייר, יש לי צורך יום-יומי לצייר, אני אוהב לצייר!!!"

לפני יומיים כשהיה בבית-החולים, הובא לקבורה נכדו עמית בנם של אסתר וגיל מעין-הנצי"ב... והיום ימים ספורים לפני יום הולדתו ה-80, אנחנו קוברים את שמעון, שספר חייו נשלם ונחתם.

לעובדי "בית-אחדות" שטיפלו בו, ובמיוחד לגיטה תבל"א שעשתה מעל ומעבר לכוחותיה ויכולתה, כדי להקל עליו בסבלו ולהנעים את ימיו. ליואב, צביקה, אברמיק, ואסתר - ילדיך, נוכל להגיד רק את המילים הנדושות כל-כך אך נכונות כל-כך: "שמעון נגאל מיסוריו".

נוחה בשלום - שם בצל כנפי הבורא, שמעון חברנו ויהי זכרך ברוך.

יום הקבורה: כ' אדר ב' ה'תשנ"ה עמליה דיין

